

get Interesse i, at Indquarteringen bliver saa billig som mulig. At Byerne i Virkeligheden ogsaa gjøre Alt for at opnaae dette, troer jeg med Sikkerhed at kunne paastaa, og den eneste Afvigelse, der maaskee i saa Henseende enkeltviis er fremkommen, er, hvor Byerne i de vedkommende Regimenters Interesse for Tjenestens Skyld have fundet det nødvendigt at forkaste et enkelt billigere Bud, paa Grund af at Quarteret enten laae i en Udkaat af Byen eller i det Hele meget ubekvent for den Eskadron eller det Compagni, der netop havde Brug for Quarterer; men denne ene Afvigelse finder jeg ingenlunde burde lægges Byerne tillast, naar det betænkes, at de selv bære Halvdeelen af Udgiften.

Naar jeg i Forening med to andre Medlemmer har tilladt mig at stille et Endringsforslag som det foreliggende, saa vil jeg ligeoverfor de Ytringer, der i forrige Uge saldt fra den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgtreds (Tscherning), udtale, at det ved denne Keilighed, ligesom ved de tidligere, hvor Kjøbstædernes Bestaatningsforhold ligeoverfor Landets have været paa Bane, ingenlunde har været min Mening at tale de „fattige Kjøbstæders“ Sag paa den Maade, at der skulde gives dem nogen Almisje; det maa indrømmes, at Kjøbstæderne dog endnu ikke ere saa fattige, at der skulde være Tale om at understøtte dem udenfor hvad Billighed og Retfærdighed byder med Hensyn til det rette Forhold mellem By og Land. Det er imidlertid dette Forhold, som jeg meente ved Lovudkastet blev noget forrykket, idet nemlig Loven af 1850 engang for alle har bestemt, hvor stor en Deel Byerne skulde bære af Indquarteringsbyrden, medens det forekommer mig, at denne Lov gaaer udenfor i saa Henseende. Loven af 29de December 1850 siger udtrykkelig, at hvad der udenfor den Andeel af Indquarteringen, som deri er bestemt, skal præsteres, skal Staten godtgjøre Kjøbstæderne, og det forekommer mig, at her er netop et saadant Tilfælde tilstede, hvor der fordres præsteret noget Mere, end Forordningen af 1816 foreskriver, hvorfor det altsaa er fuldkommen correct, naar Endringsforslaget søger at erstatte Kjøbstæderne Udgiften ved denne yderligere Forbring. Saaledes som den høitærede Inden-

rigsminister har fremstillet Forholdet ved denne nye Lov, skulde den nærmest kun være en nyere reglementarisk Bestemmelse af Forordningen af 1816, men jeg troer ikke, at den kan betegnes saaledes, da den ikke alene forlanger Quarterene forandrede, men tillige ligefrem medfører en forøget Udgift for de vedkommende Byer. Hvad angaaer selve Endringsforslagets Form, kan det jo være Tvivl underkastet, om den, som her er valgt, netop er den rette, thi det tør vel siges paa alle tre Forslagsstilleres Vegne, at Meningen har været, at stille Kjøbstæderne saaledes, at de omtrent bleve stadesløse med Hensyn til den forøgede Udgift, som Genmandsfængene vilde medføre; men det vil have sine særegne Ulemper, naar man ligefrem i Loven vilde bestemme, at de skulde have fuld Godtgjørelse for, hvad Genmandsfængene kostede ud over Tomandsfængene. Man har derfor troet, at naar der i Loven bestemmes, at Godtgjørelsen i det Hele ansættes til $\frac{2}{3}$ istedetfor, som Loven af 1850 bestemmer, til det Halve, vilde dette omtrent være det Samme, som om Kjøbstæderne fik en fuld Godtgjørelse for den overskydende Udgift. At dette kan kaldes en Inconsequents, synes mig ikke at staa ved et Forhold, hvori der i Virkeligheden ikke er nogen synderlig Consequents, og derfor tillader jeg mig at anbefale Endringsforslaget til det ærede Things Velvilje.

Indenrigsministeren: Det høitærede Thing vil have hørt, at de ærede Forslagsstillere selv have været opmærksomme paa, at Endringsforslaget, saaledes som det er affattet, tilstøder, ikke blot to, men endog tre forskjellige Fortolkninger. Efter den strenge Ordlyd vilde det nemlig komme til at omfatte hele den Godtgjørelse, som omtales i Loven af 29de December 1850 § 2 og den tidligere Forordning af 1816, hvortil den nævnte Lov slutter sig; men det maa erindres, at der efter denne Forordnings § 8 allerede er tillagt Underofficererne Ret til at erholde Genmandsfænge, og det kan altsaa ikke være Hensigten, ligesom det heller ikke ligger i den ærede Forslagsstillers Motivering, at dette Forhold skulde forandres. Forslaget kan altsaa kun henholde sig til de Mønstre, hvorunder ifølge samme Paragraph ogsaa